

foged, eller hvad man nu vil kalde det, der skønner over, om et Par, der ønsker at indgaa Ægteskab, opfylder de Betingelser, Samfundet bliver enigt om at stille for Retten til Ægteskabs Indgaaelse, men naar de møder med en Attest for, at Samfundet sine Krav opfyldt, skønnede Taleren ikke, at det er hverken frisindet eller rimeligt at nægte Ægteskabet retsgyldig Kraft gennem en kirkelig Vielse.

Angaaende Kapitel V, der handler om Retsforholdene, udtaltes, at vi var ved et af de Forhold, der fortjener en omhyggelig Prøvelse i det kommende Udvalg, saaledes naar det hedder i § 39, at det „paahviler Mand og Hustru gennem Tilskud af Penge, gennem Virksomhed i Hjemmet eller paa anden Maade, at bidrage, hver efter sin Evne, til at skaffe Familien det Underhold, som efter Ægtefællernes Livsvilkaar maa anses for passende. Til Underholdet henregnes, hvad der kræves til Husholdningen og Børnenes Opdragelse saavel som til Fyldestgørelse af hver Ægtefælles særlige Behov“, og naar det i den paagældende Paragraf hedder, at den ene Ægtefælle er „pligtig at overlade den anden de fornødne Pengemidler i passende Beløb ad Gangen, ja, saa maa man jo indrømme, at disse Bemærkninger i Lovforslagets Tekst i og for sig er rimelige og forstandige, og det var ønskeligt, at man ikke havde behøvet overhovedet at beskæftige sig med disse Spørgsmaal. Som en almindelig Formaning overfor Ægtefæller maa det, som staar her, siges at være meget tilfredsstillende. Men naar det saa hedder videre i § 42: „Forsømmer en Ægtefælle at opfylde sin Underholdspligt, bliver der paa Begæring at paalægge den at yde den anden Ægtefælle et Pengebidrag i Overensstemmelse med Reglerne i § 40“ — d. v. s. i passende Beløb ad Gangen — saa giver man netop her en Lejlighed for en tredje Person til at blande sig ind i Forhold, som det maa siges i høj Grad ønske-

ligt, at tredje Persons Mellemkomst ikke er fornøden for at faa jævnet. Vi er fra vor Side meget klare over, at naar Forholdene er, som de bør være, saa faar saadanne Bestemmelser naturligvis ikke nogen som helst Betydning, men der aabnes gennem disse Paragraffer Adgang til at paakalde Trediemands, d. v. s. Rettens Indblanding i Forhold, som Trediemand ifølge hele Ægteskabets Karakter helst burde holdes udenfor.“*)

Angaaende Regler for Forældremyndigheden udtalte Taleren at i dette Forhold vilde Landstinget i særlig Grad være interesseret i, at der blev truffet Retsregler, og han udpegede Eksempler som ogsaa er nævnte i Rigsdagen paa at Manden har tilegnet sig en Myndighed overfor Børnene, hvorigennem der er sket en Mishandling af Hustruen, en Krænkelser af de Følelser, hun maatte være i Besiddelse af, som man maa ønske sat en Stopper for.

„Naar der f. Eks. er sket dette, at en Mand har fjernet Børnene fra det Sted, hvor Hustruen opholdt sig, og nægtet hende Adgang til at komme i Forbindelse med dem, endogsaa nægtet hende Adgang til Oplysning om, hvor de fandtes, og den højeste Domstol her i Landet giver Manden Medhold i et saadant Forhold, saa maa jeg gaa ud fra, at alle forstandige og fornuftige Mennesker i og for sig vil sige, at naar noget saadant kan ske, maa der foretages noget, som bevirker, at det ikke sker.“

Taleren mente dog, at man var gaaet for vidt, naar det hedder i § 53 at Øvrigheden, hvor Forældrene ikke er enige, om Udøvelse af Forældremyndigheden, kan paa Begæring af en af Forældrene henlægge Afgørelsen af Tvistigheden til den af Forældrene,

*) Ifølge nugældende Lov kan Retten gribe ind efter Begæring af Hustruen, dersom Manden forsømmer sin Underholdspligt. § 42 indeholder altsaa ikke noget principielt nyt. Red.

som skønnes bedst egnet, eller bestemme, hvem af dem Afgørelsesretten i den foreliggende Tvist skal tilkomme. Den norske Kommission har nægtet at gaa ind paa disse Bestemmelser; og naar man i den danske Kommission har ment at Forsøget skulde gøres saa hævdede Hr. Hauch, at der her er Tale om et saa intimt Fællesforhold, at han ikke tror, at en Ret, selv den mest velmenende og retfærdige Ret, er i Stand til at berøre dette Forhold, uden at der kommer Fortræd ud deraf.

Angaaende Kapitel VII, Formuesforholdene, kom Taleren ind paa Spørgsmaalet om „hvortidt Manden er i Stand til at disponere over Ægtefællernes fælles Hjem, uden at Konen har nogen som helst Indflydelse derpaa“ og udtalte som ønskeligt, „at der træffes saadanne Bestemmelser, at Misbrug af den mest indgribende Art ikke kan finde Sted.

Jeg maa,“ fortsatte han, „f. Eks. finde det i høj Grad betænkeligt, at en Mand uden at spørge sin Hustru kan sælge deres fælles Ejendom og komme hjem og meddele Hustruen, at nu maa hun rykke ud med Børnene og hvad Hjemmet ejer og har i Løbet af saa og saa mange Dage eller saa og saa mange Timer. Men naar det i § 65 hedder ikke alene, at noget saadant ikke maa ske, men at Pantsætning af Ejendommen heller ikke maa finde Sted, uden at der foreligger Attest for Hustruens Indvilgelse deri, maatte jeg dog mene, at man maaske ogsaa her er kommet lovligt vidt. Det er iøvrigt ogsaa et Spørgsmaal, hvortidt der opnaas saa stort derved. Jeg vil her bede bemærket, at det kunde komme til at lægge sig i Vejen for en forstandig Udvikling af det Erhverv, som Manden driver. Saadanne Tilfælde vil kunne forekomme. Jeg vil derfor tro, at disse Bestemmelser ogsaa maatte undergaa nogen Endring.“

(Forts.).

STATSHJÆLP TIL FAMILIEFORSØRGERE

For et menigt Medlem af Dansk Kv. Samf., der ikke har Lejlighed til at følge dets intimere Arbejde med de fra Tid til anden opdukkende Problemer, ligger det nær at føle Taknemmeligheden, naar, som i sidste Nr. af Kv. og Samf. en saa grundig Rede-

gørelse for et Udvalgsarbejde (i dette Tilfælde med Hensyn til ovenstaaende Emne) forelægges for Læserne.

Det ses af denne med stor Tydelighed, at der end ikke har været ringeste Tvivl hos Udvalgets Medlemmer om, at en saadan offentlig Understøt-

telse af Forsørgere i Fremtiden burde finde Sted. En Betragtning som den i Indledningen, at Børns Tilvejebringelse og Opdragelse ogsaa kan anses som en privat Sag, har kun lige strejft den almindelige Tankegang og har intet Spor sat sig i Udvalgets vi-